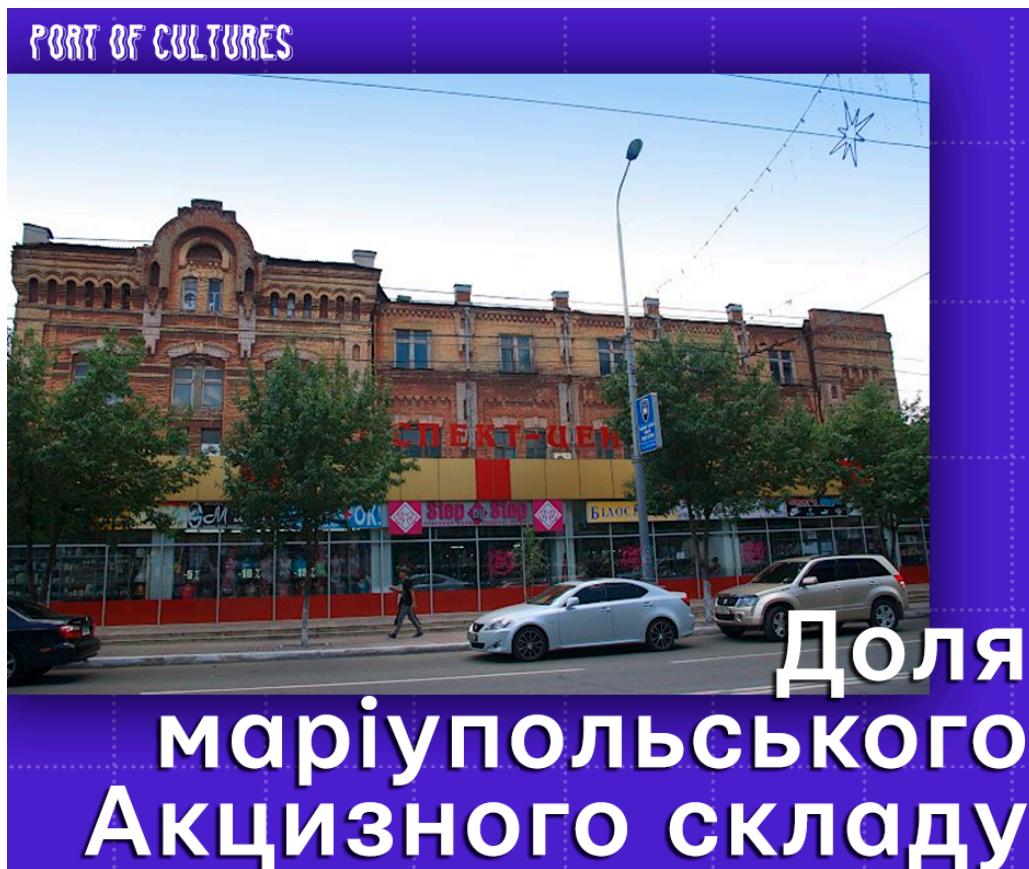


Маріупольський акцизний склад

<https://www.facebook.com/portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsxgTkzSMTyQyUbW3AFv1>

09 лютого 2022, середа

Автор: Порт культур



Українська

Сьогодні маріупольці можуть дивуватися, що сучасний центр міста, трохи більше півстоліття тому, вважався околицею міста, де розміщувалися господарські будівлі та склади.

Одна з таких будівель і зараз привертає увагу городян та гостей міста: йдеться про будівлю, що знаходиться за адресою проспект Миру, 64а. Побудована на початку XX століття, свою роботу вона розпочала у 1902 році, як казенний акцизний винний склад №7.

У 1894 році, на територіях Російської Імперії було введено Четверту державну монополію на продаж алкоголю. Вона мала контролювати продаж спиртних виробів, що допомагало суттєво наповнити державний бюджет – дохід від продажу спиртних напоїв становив практично чверть щорічних доходів Російської імперії.

Фактично весь ринок спиртних напоїв знаходився під контролем держави: спирт викупувався у виробників, очищався та виставлявся на продаж у спеціалізованих державних магазинах як «казенна горілка».

У казенних винних лавках (де продавали алкоголь) «казенна горілка», або як її називали «казьонка» була найдешевшим варіантом алкогольної продукції, відповідно була найнижчої якості. Ціна за пляшку такої горілки (0,61 літра) на початку 20 століття була 40 копійок. Горілка подвійного очищення – «Білоголівка» в такому ж обсязі коштувала дорожче – 60 копійок. За словами директора Музею комбінату імені Ілліча, Ірини Бадасен, саме стільки заробляли заводчани за день у 1899 році (докладніше про рівень зарплат у дореволюційному Маріуполі можна дізнатися з [нашої статті](#)¹)

Казенні винні склади відкривалися у різних містах Російської імперії та фактично регулювали виробництво, забезпечуючи гарантію якості. Винні склади займалися збиранням спирту у «приватників», очищали його та розподіляли по магазинах (винних крамницях).

Міська дума Маріуполя, після появи необхідності у будівництві винного складу, ухвалила рішення про видачу землі на околиці міста, за собором Марії Магдалини.

Будівництво відбувалося швидко, у тому числі через те, що архітектурні проєкти винних складів були типовими. Ідентичні будівлі можна було зустріти у різних містах Імперії. Так, наприклад, у

¹Рівень життя заводських робітників. «Індекс м'яса», Порт культур, 22.04.2021, <https://www.facebook.com/portofcultures/posts/pfbid0XfrEvwfYhbSPqzfY3o6mPtFL8Kh4JKwpMKDoUtiJTfG1HCSr35awC7bJt3Km5KkEl>, Internet Archive: https://archive.org/details/22_04_2021.fb.port_kultu.r.indeks_mjasa

сучасних Черкасах будівлю акцизного складу точнісінько повторює маріупольську.

На початку 20 століття на акцизному складі в Маріуполі штат складався з 9 осіб. Склад не займався власним виробництвом, а лише викупував та відпускав продукцію. Робота тривала до початку Першої Світової війни, доки не вийшла заборона на виробництво та торгівлю спиртними напоями по всій території Російської імперії.

Згодом, після зміцнення влади більшовиків у Маріуполі та націоналізації приватної власності, алкоголь знову потрапив під монополію держави, а на місці колишнього акцизного складу №7 було відкрито «Спиртоводочно-горілчаний завод №19». Функції складу тепер доповнилися власним виробництвом.

У період німецької окупації, виробництво тривало, оскільки устаткування не було евакуйовано, а на початку вересня 1943 року, будівлю було підпалено, як і більшість інших у центральній частині міста.

Цікавим є факт того, що після відступу вермахту та пожежі, вже 19 вересня 1943 року, одразу після деокупації Маріуполя, підприємство почали стрімко відновлювати. Через 2 роки воно розпочало роботу як Маріупольський лікero-горілчаний завод.

Після 1991 року виробництво проіснувало ще 10 років, поки не було зупинено у 2002 році. Будівля залишалася без змін до початку 2010-х років, поки з дозволу місцевої влади не було зведено одноповерхову прибудову, в якій досі розташовані торгові павільйони.

На сьогодні питання про долю дореволюційної будівлі в центрі міста підіймається досить часто. У 2021 році було висунуто пропозицію про внесення будівлі до реєстру пам'яток архітектури місцевого значення, про подальшу реставрацію та перетворення колишнього Акцизного складу на туристичний магніт.

#Маріуполь

#Порт_культур

#Тут_варто_знати_більше

Русский

Сегодня мариупольцы могут удивляться, что современный центр города, чуть более полувека назад, был окраиной города, где размещались хозяйственные постройки и склады.

Одно из таких зданий и сейчас привлекает внимание горожан и гостей города: речь идет о здании, находящемся по адресу проспект Мира, 64а. Построенное в начале XX века, свою работу оно начало в 1902 году, в качестве казенного акцизного винного склада №7.

В 1894 году, на территориях Российской Империи была введена Четвертая государственная монополия на продажу алкоголя. Она должна была контролировать продажу спиртных изделий, что существенно помогало наполнить государственный бюджет – доход от продажи спиртных напитков составлял практически четверть ежегодных доходов Российской империи.

Фактически весь рынок спиртных напитков находился под контролем государства: спирт выкупался у производителей, очищался и выставлялся на продажу в специализированных государственных магазинах в качестве «казенной водки».

В казенных винных лавках (где продавали алкоголь) «казенная водка», или как её называли «казёнка» была самым дешевым вариантом алкогольной продукции, соответственно с самым низким качеством. Цена за бутылку такой водки (0,61 литра) в начале 20 века была 40 копеек. Водка двойной очистки – «Белоголовка» в таком же объеме стоила дороже - 60 копеек. По словам директора Музея комбината имени Ильича, Ирины Бадасен, именно столько зарабатывали заводчане за день в 1899 году (подробнее об уровне зарплат в дореволюционном Мариуполе можно узнать из [нашей статьи](#)²)

²Рівень життя заводських робітників. «Індекс м'яса», Порт культур, 22.04.2021, <https://www.facebook.com/portofcultures/posts/pfbid0XfrEvwfYhbSPqzfY3o6mPtFL8Kh4JKwpMKDoUtiJTfG1HCSr35awC7bJt3Km5KkEl>, Internet Archive: https://archive.org/details/22_04_2021.fb.port_kultu.r.indeks_mjasa

Казенные винные склады открывались в разных городах Российской империи и фактически регулировали производство, обеспечивая гарантию качества. Винные склады занимались сбором спирта у «частников», очищали его и распределяли по магазинам (винным лавкам).

Городская дума Мариуполя, после появления необходимости в постройке винного склада, приняла решение о выдаче земли под постройку на окраине города, за собором Марии Магдалины.

Строительство происходило быстро, в том числе из-за того, что архитектурные проекты винных складов были типовыми. Идентичные постройки можно было встретить в разных городах Империи. Так, например, в современных Черкассах здание акцизного склада точь-в-точь повторяет мариупольское.

В начале 20 века, на акцизном складе в Мариуполе штат состоял из 9 человек. Склад не занимался собственным производством, а только выкупал и отпускал продукцию. Работа продлилась до начала Первой Мировой войны, пока не вышел запрет на производство и торговлю спиртными напитками по всей территории Российской империи.

Впоследствии, после укрепления власти большевиков в Мариуполе и национализации частной собственности, алкоголь снова попал под монополию государства, а на месте бывшего акцизного склада №7 был открыт «Спиртоводочно-горілочний завод №19». Функции «склада» теперь дополнились собственным производством.

В период немецкой оккупации, производство продолжалось, так как оборудование не было эвакуировано, а в начале сентября 1943 года здание было подожжено, как и большинство построек в центральной части города.

Интересным является факт того, что после отступления вермахта и сожжения склада, уже 19 сентября 1943 года, сразу после деокупации Мариуполя, предприятие стали стремительно восстанавливать. Через 2 года оно возобновило работу в качестве Ма-

риупольского ликероводочного завода.

После 1991 года, производство просуществовало еще 10 лет, пока не было остановлено в 2002 году. Здание оставалось без изменений до начала 2010-х годов, когда с разрешения местных властей не была возведена одноэтажная пристройка, в которой до сих пор располагаются торговые павильоны.

На сегодня, вопрос о судьбе дореволюционного здания в центре города поднимается довольно часто. В 2021 году было выдвинуто предложение о внесении здания в реестр памятников архитектуры местного значения, дальнейшей реставрации и превращении бывшего Акцизного склада в туристический магнит.

English

Today Mariupol citizens may be surprised that the modern center of the city, a little more than half a century ago, was the outskirts of the city, where the outbuildings and warehouses were located.

One of these buildings even now attracts the attention of citizens and visitors: the building is located at Mira Avenue, 64a. Built in the early twentieth century, it began its work in 1902 as the state excise warehouse № 7.

In 1894 the Fourth state monopoly on the sale of alcohol was introduced in the territories of the Russian Empire. It was to control the sale of alcoholic beverages, which significantly helped fill the state budget - the income from the sale of alcoholic beverages was almost a quarter of the annual income of the Russian Empire.

Virtually the entire market of alcoholic beverages was under state control: alcohol was purchased from producers, purified and put up for sale in specialized state stores as «official vodka».

In official liquor stores (where alcohol was sold) «official vodka», or as it was called «kazenka», was the cheapest version of alcohol products, respectively, with the lowest quality. The price of a bottle of such vodka (0.61 liter) at the beginning of the 20th century was 40 kopeks. Vodka of double purification, «Belogolovka» in the same volume was more expensive - 60 kopecks. According to the director of the Museum of Ilyich Works, Irina Badasen, this is how much the factory workers earned per day in 1899 (you can read more about the wages in pre-revolutionary Mariupol from [our article](#)³).

Treasury wine warehouses were opened in different cities of the Russian Empire and actually regulated the production, providing a guarantee of quality. Wine warehouses collected spirit from «private citizens», purified it and distributed it among stores (wine shops).

³Рівень життя заводських робітників. «Індекс м'яса», Порт культур, 22.04.2021, <https://www.facebook.com/portofcultures/posts/pfbid0XfrEvwfYhbSPqzfY3o6mPtFL8Kh4JKwpMKDoUtiTfG1HCSr35awC7bJt3Km5KkEl>, Internet Archive: https://archive.org/details/22_04_2021.fb.port_kultu.r.indeks_mjasa

The City Council of Mariupol, after the necessity to build a wine warehouse had arisen, decided to give land for the construction on the outskirts of the city, behind the St. Mary Magdalene cathedral.

The construction proceeded quickly, also because the architectural projects of wine warehouses were typical. Identical buildings could be found in different cities of the Empire. For example, in modern Cherkassy excise warehouse building is exactly the same as in Mariupol.

At the beginning of the 20th century the Mariupol excise warehouse employed 9 people. The warehouse was not engaged in own production, but only in buying and releasing products. The work lasted until the outbreak of the First World War, until the ban on the production and trade of alcoholic beverages in the entire territory of the Russian Empire.

Subsequently after strengthening of Bolsheviks power in Mariupol and nationalization of private property the alcohol was again under state monopoly and «Distillery and Alcoholic Beverages Factory '19» was opened on the place of former Excise Warehouse ¹⁷. The functions of the «warehouse» were now supplemented by its own production.

During the German occupation, production continued because the equipment was not evacuated, and in early September 1943 the building was set on fire, as were most of the buildings in the central part of the city.

An interesting fact is that after retreat of Wehrmacht and burning of the warehouse, as early as September 19, 1943, immediately after deoccupation of Mariupol, the enterprise was rapidly restored. Two years later it resumed its work as Mariupol distillery.

After 1991 the production lasted another 10 years until it was stopped in 2002. The building remained unchanged until the early 2010s, when with the permission of the local authorities a one-storey annexe was erected, which still houses commercial pavilions.

Today, the question of the fate of the pre-revolutionary building in the city center is raised quite often. In 2021, a proposal was made to include the building in the register of architectural monuments of local importance, further restoration and transformation of the former Excise

warehouse into a tourist magnet.

Про автора

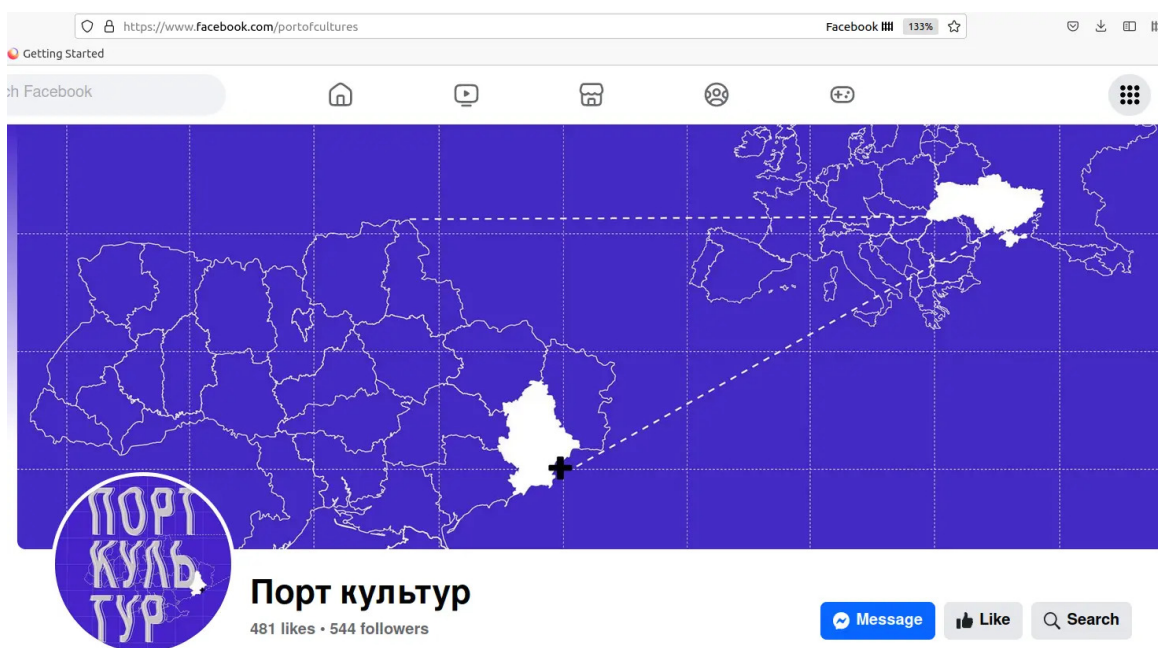


<https://web.archive.org/web/20200520055905/http://port-of-cultures.com>

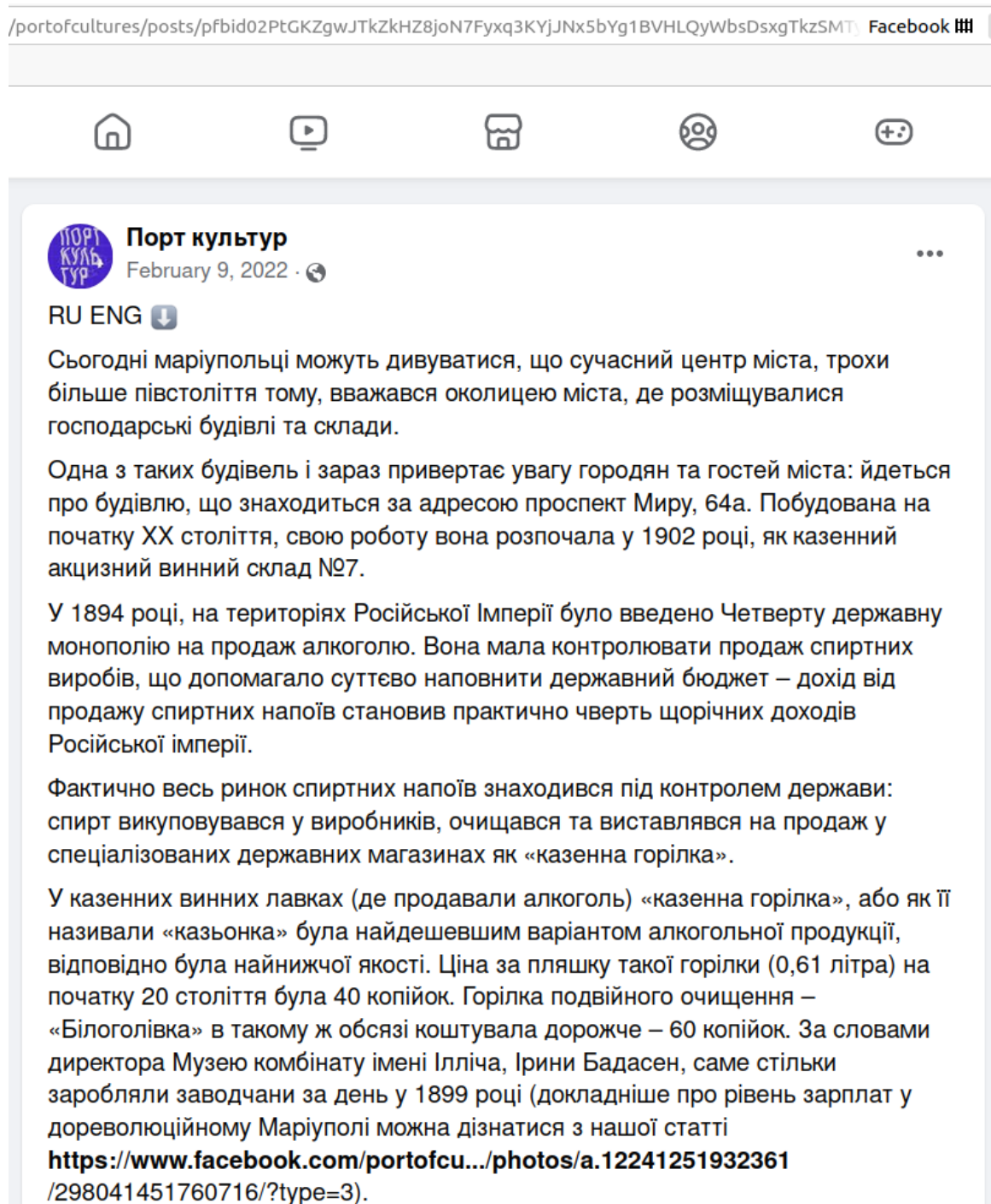
«Порт Культур» - это первый в масштабах страны проект по созданию мультифункционального культурного центра с современной нарративной экспозицией о местной идентичности.

Идея создания культурного центра принадлежит Мариупольскому городскому совету. Авторами концепции являются ведущие польские и национальные эксперты в сфере создания культурных институций.

<https://www.facebook.com/portofcultures>



Скріншот - Оригінал



(1)

y/portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsxgTkzSMТ Facebook 13



директора Музею комбінату імені Ілліча, Ірини Бадасен, саме стільки заробляли заводчани за день у 1899 році (докладніше про рівень зарплат у дореволюційному Маріуполі можна дізнатися з нашої статті

<https://www.facebook.com/portofcu.../photos/a.12241251932361/298041451760716/?type=3>).

Казенні винні склади відкривалися у різних містах Російської імперії та фактично регулювали виробництво, забезпечуючи гарантію якості. Винні склади займалися збиранням спирту у «приватників», очищали його та розподіляли по магазинах (винних крамницях).

Міська дума Маріуполя, після появи необхідності у будівництві винного складу, ухвалила рішення про видачу землі на околиці міста, за собором Марії Магдалини.

Будівництво відбувалося швидко, у тому числі через те, що архітектурні проекти винних складів були типовими. Ідентичні будівлі можна було зустріти у різних містах Імперії. Так, наприклад, у сучасних Черкасах будівлю акцизного складу точнісінько повторює маріупольську.

На початку 20 століття на акцизному складі в Маріуполі штат складався з 9 осіб. Склад не займався власним виробництвом, а лише викупував та відпускав продукцію. Робота тривала до початку Першої Світової війни, доки не вийшла заборона на виробництво та торгівлю спиртними напоями по всій території Російської імперії.

Згодом, після зміцнення влади більшовиків у Маріуполі та націоналізації приватної власності, алкоголь знову потрапив під монополію держави, а на місці колишнього акцизного складу №7 було відкрито «Спиртоводочно-горілчаний завод №19». Функції складу тепер доповнилися власним виробництвом.

(2)

i/portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsxgTkzSMT Facebook



Згодом, після зміцнення влади більшовиків у Маріуполі та націоналізації приватної власності, алкоголь знову потрапив під монополію держави, а на місці колишнього акцизного складу №7 було відкрито «Спиртоводочно-горілчаний завод №19». Функції складу тепер доповнилися власним виробництвом.

У період німецької окупації, виробництво тривало, оскільки устаткування не було евакуйовано, а на початку вересня 1943 року, будівлю було підпалено, як і більшість інших у центральній частині міста.

Цікавим є факт того, що після відступу вермахту та пожежі, вже 19 вересня 1943 року, одразу після деокупації Маріуполя, підприємство почали стрімко відновлювати. Через 2 роки воно розпочало роботу як Маріупольський лікеро-горілчаний завод.

Після 1991 року виробництво проіснувало ще 10 років, поки не було зупинено у 2002 році. Будівля залишалася без змін до початку 2010-х років, поки з дозволу місцевої влади не було зведено одноповерхову прибудову, в якій досі розташовані торгові павільйони.

На сьогодні питання про долю дореволюційної будівлі в центрі міста підіймається досить часто. У 2021 році було висунуто пропозицію про внесення будівлі до реєстру пам'яток архітектури місцевого значення, про подальшу реставрацію та перетворення колишнього Акцизного складу на туристичний магніт.

[#Маріуполь](#)

[#Порт_культур](#)

[#Тут_варто_знати_більше](#)

Сегодня мариупольцы могут удивляться, что современный центр города, чуть более полувека назад, был окраиной города, где размещались хозяйственные постройки и склады.

(3)

portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsXgTkzSMT Facebook



#Порт_культур

#Тут_варто_знати_більше

Сегодня мариупольцы могут удивляться, что современный центр города, чуть более полувека назад, был окраиной города, где размещались хозяйственные постройки и склады.

Одно из таких зданий и сейчас привлекает внимание горожан и гостей города: речь идет о здании, находящемся по адресу проспект Мира, 64а. Построенное в начале XX века, свою работу оно начало в 1902 году, в качестве казенного акцизного винного склада №7.

В 1894 году, на территориях Российской Империи была введена Четвертая государственная монополия на продажу алкоголя. Она должна была контролировать продажу спиртных изделий, что существенно помогало наполнить государственный бюджет – доход от продажи спиртных напитков составлял практически четверть ежегодных доходов Российской империи.

Фактически весь рынок спиртных напитков находился под контролем государства: спирт выкупался у производителей, очищался и выставлялся на продажу в специализированных государственных магазинах в качестве «казенной водки».

В казенных винных лавках (где продавали алкоголь) «казенная водка», или как её называли «казёнка» была самым дешевым вариантом алкогольной продукции, соответственно с самым низким качеством. Цена за бутылку такой водки (0,61 литра) в начале 20 века была 40 копеек. Водка двойной очистки – «Белоголовка» в таком же объеме стоила дороже - 60 копеек. По словам директора Музея комбината имени Ильича, Ирины Бадасен, именно столько зарабатывали заводчане за день в 1899 году (подробнее об уровне зарплат в дореволюционном Мариуполе можно узнать из нашей статьи <https://www.facebook.com/.../a.122412.../298041451760716/...>).

Казенные винные склады открывались в разных городах Российской империи и фактически регулировали производство, обеспечивая гарантию качества.

(4)

1/portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsxgTkzSMT Facebook 1



водки (0,61 литра) в начале 20 века была 40 копеек. Водка двойной очистки – «Белоголовка» в таком же объеме стоила дороже - 60 копеек. По словам директора Музея комбината имени Ильича, Ирины Бадасен, именно столько зарабатывали заводчане за день в 1899 году (подробнее об уровне зарплат в дореволюционном Мариуполе можно узнать из нашей статьи <https://www.facebook.com/.../a.122412.../298041451760716/...>).

Казенные винные склады открывались в разных городах Российской империи и фактически регулировали производство, обеспечивая гарантию качества. Винные склады занимались сбором спирта у «частников», очищали его и распределяли по магазинам (винным лавкам).

Городская дума Мариуполя, после появления необходимости в постройке винного склада, приняла решение о выдаче земли под постройку на окраине города, за собором Марии Магдалины.

Строительство происходило быстро, в том числе из-за того, что архитектурные проекты винных складов были типовыми. Идентичные постройки можно было встретить в разных городах Империи. Так, например, в современных Черкассах здание акцизного склада точь-в-точь повторяет мариупольское.

В начале 20 века, на акцизном складе в Мариуполе штат состоял из 9 человек. Склад не занимался собственным производством, а только выкупал и отпускал продукцию. Работа продлилась до начала Первой Мировой войны, пока не вышел запрет на производство и торговлю спиртными напитками по всей территории Российской империи.

Впоследствии, после укрепления власти большевиков в Мариуполе и национализации частной собственности, алкоголь снова попал под монополию государства, а на месте бывшего акцизного склада №7 был открыт «Спиртоводочно-горілочний завод №19». Функции «склада» теперь дополнились собственным производством.

В период немецкой оккупации, производство продолжалось, так как оборудование не было эвакуировано, а в начале сентября 1943 года здание было подожжено, как и большинство построек в центральной части города.

(5)

i/portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsxxgTkzSMT Facebook III



В период немецкой оккупации, производство продолжалось, так как оборудование не было эвакуировано, а в начале сентября 1943 года здание было подожжено, как и большинство построек в центральной части города.

Интересным является факт того, что после отступления вермахта и сожжения склада, уже 19 сентября 1943 года, сразу после деоккупации Мариуполя, предприятие стали стремительно восстанавливать. Через 2 года оно возобновило работу в качестве Мариупольского ликероводочного завода.

После 1991 года, производство просуществовало еще 10 лет, пока не было остановлено в 2002 году. Здание оставалось без изменений до начала 2010-х годов, когда с разрешения местных властей не была возведена одноэтажная пристройка, в которой до сих пор располагаются торговые павильоны.

На сегодня, вопрос о судьбе дореволюционного здания в центре города поднимается довольно часто. В 2021 году было выдвинуто предложение о внесении здания в реестр памятников архитектуры местного значения, дальнейшей реставрации и превращении бывшего Акцизного склада в туристический магнит.

Today Mariupol citizens may be surprised that the modern center of the city, a little more than half a century ago, was the outskirts of the city, where the outbuildings and warehouses were located.

One of these buildings even now attracts the attention of citizens and visitors: the building is located at Mira Avenue, 64a. Built in the early twentieth century, it began its work in 1902 as the state excise warehouse № 7.

In 1894 the Fourth state monopoly on the sale of alcohol was introduced in the territories of the Russian Empire. It was to control the sale of alcoholic beverages, which significantly helped fill the state budget - the income from the sale of alcoholic beverages was almost a quarter of the annual income of the Russian Empire.

Virtually the entire market of alcoholic beverages was under state control: alcohol was purchased from producers, purified and put up for sale in specialized state stores as "official vodka"

(6)

i/portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsXgTkzSMT Facebook



Virtually the entire market of alcoholic beverages was under state control: alcohol was purchased from producers, purified and put up for sale in specialized state stores as "official vodka".

In official liquor stores (where alcohol was sold) "official vodka", or as it was called "kazenka", was the cheapest version of alcohol products, respectively, with the lowest quality. The price of a bottle of such vodka (0.61 liter) at the beginning of the 20th century was 40 kopeks. Vodka of double purification, "Belogolovka" in the same volume was more expensive - 60 kopecks. According to the director of the Museum of Ilyich Works, Irina Badasen, this is how much the factory workers earned per day in 1899 (you can read more about the wages in pre-revolutionary Mariupol from our article <https://www.facebook.com/.../a.122412.../298041451760716/...>).

Treasury wine warehouses were opened in different cities of the Russian Empire and actually regulated the production, providing a guarantee of quality. Wine warehouses collected spirit from "private citizens", purified it and distributed it among stores (wine shops).

The City Council of Mariupol, after the necessity to build a wine warehouse had arisen, decided to give land for the construction on the outskirts of the city, behind the St. Mary Magdalene cathedral.

The construction proceeded quickly, also because the architectural projects of wine warehouses were typical. Identical buildings could be found in different cities of the Empire. For example, in modern Cherkassy excise warehouse building is exactly the same as in Mariupol.

At the beginning of the 20th century the Mariupol excise warehouse employed 9 people. The warehouse was not engaged in own production, but only in buying and releasing products. The work lasted until the outbreak of the First World War, until the ban on the production and trade of alcoholic beverages in the entire territory of the Russian Empire.

Subsequently after strengthening of Bolsheviks power in Mariupol and nationalization of private property the alcohol was again under state monopoly and

(7)

/portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsXgTkzSMT Facebook III



the Russian Empire.

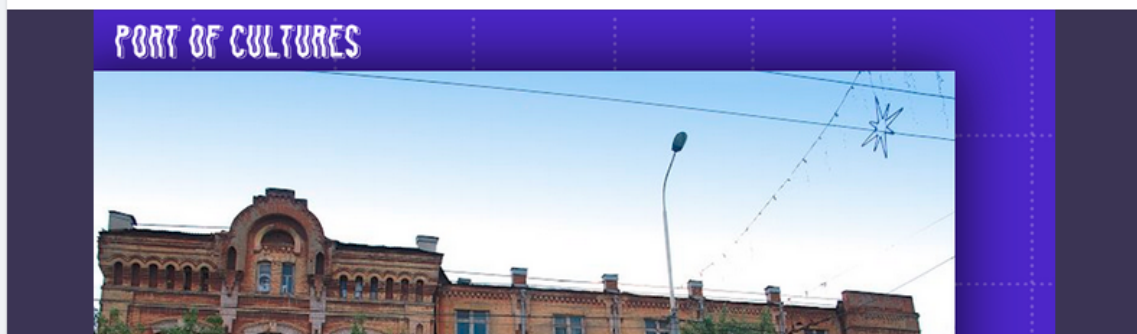
Subsequently after strengthening of Bolsheviks power in Mariupol and nationalization of private property the alcohol was again under state monopoly and "Distillery and Alcoholic Beverages Factory 119" was opened on the place of former Excise Warehouse 17. The functions of the "warehouse" were now supplemented by its own production.

During the German occupation, production continued because the equipment was not evacuated, and in early September 1943 the building was set on fire, as were most of the buildings in the central part of the city.

An interesting fact is that after retreat of Wehrmacht and burning of the warehouse, as early as September 19, 1943, immediately after deoccupation of Mariupol, the enterprise was rapidly restored. Two years later it resumed its work as Mariupol distillery.

After 1991 the production lasted another 10 years until it was stopped in 2002. The building remained unchanged until the early 2010s, when with the permission of the local authorities a one-storey annexe was erected, which still houses commercial pavilions.

Today, the question of the fate of the pre-revolutionary building in the city center is raised quite often. In 2021, a proposal was made to include the building in the register of architectural monuments of local importance, further restoration and transformation of the former Excise warehouse into a tourist magnet.



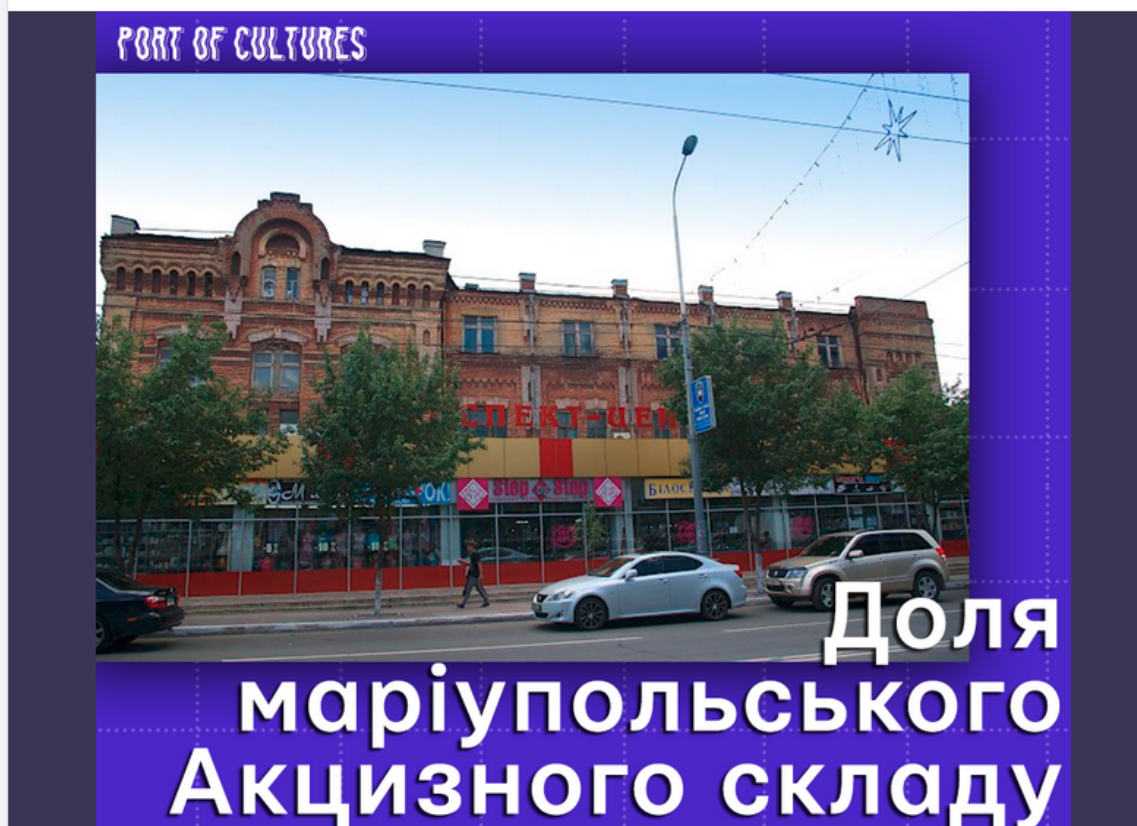
(8)

/portofcultures/posts/pfbid02PtGKZgwJTkZkHZ8joN7Fyxq3KYjJNx5bYg1BVHLQyWbsDsxgTkzSMT Facebook



building remained unchanged until the early 2010s, when with the permission of the local authorities a one-storey annexe was erected, which still houses commercial pavilions.

Today, the question of the fate of the pre-revolutionary building in the city center is raised quite often. In 2021, a proposal was made to include the building in the register of architectural monuments of local importance, further restoration and transformation of the former Excise warehouse into a tourist magnet.



8

2 shares

(9)